

CocoRosie opět uhranuly Prahu svými divnopísněmi

25.7.2010 tyden.cz str. 0 Hudba

Antonín Kocábek Divadlo Archa

Zcela zaplněný sál pražského **Divadla Archa** tleskal v sobotu 24. 7. skupině CocoRosie sester Casadyových.

Zcela zaplněný sál pražského **Divadla Archa** tleskal v sobotu 24. 7. skupině CocoRosie sester Casadyových. Žánrové všudybylky důmyslně propojují nezvyklé hudební postupy s popem, elektroniku s tradičními nástroji, písničkářství s hip hopem. Do Prahy přijely se svým letošním, už čtvrtým albem Grey Oceans. Jejich vystoupení ale bylo cokoli jiného, jenom ne šedé.

CocoRosie, Američanky usazené ve Francii, tak už dávno nejsou jen miláčky alternativního publika jako ještě před pár lety a vlastně i v době, kdy se u nás objevily v Praze a Ostravě poprvé, ale dnes už se počítají k hvězdám. Publikum se v Arše sešlo opravdu početně, a protože to tentokrát více než kdy jindy bylo i o vizuální stránce věci, poznamenaly ho neustálé přesuny v publiku, kdy ti vzrůstem menší hledali vhodnější pozici.

Pro alba sesterské dvojice je příznačný nejen lo-fi přístup a zastřený zpěv, ale hlavně velké množství podivuhodných zvuků, u kterých jen těžko odhadovat, jak vlastně vznikly. Koncert se tak nese v duchu objevování i nahlížení do tvůrčí kuchyně. Tajuplnou atmosféru tak nejenže CocoRosie dokázaly přesvědčivě vytvořit i na pódiu, ale ještě ji obohatily o sympatickou projekci a potrhlé kostýmky i líčení - zlatý lesk na tváři měl například i klávesista.

Obě protagonistky se na rozdíl od nahrávek věnovaly především zpěvu - černovlasá Sierra (které by jeden mimochodem nehádal jen pouhých třicet, kolik jí je) jen občas sáhla ke klávesám a později i usedla za harfu, mladší Bianca občas odbíhala ke svým dětským hračkám a párkrát vzala do ruky jakousi orientální píšťalu, připomínající ze všeho nejvíc ty, které používají indiští fakíři k hadímu "tanci". Základní princip kontrastu Sieřřina operně školeného hlasu a Biančina nosově zastřeného mumlání a deklamací, které nezdídky přecházejí až v jakési "skororapování", fungoval i naživo naprosto dokonale.

Činila se i trojice doprovodných hudebníků: klávesista, perkusista a především fenomenální beatboxer, který exceloval ve většině rytmických věcí naprosto neskutečným nasazením, které ještě uprostřed koncertu dostal možnost předvést v několikaminutové sólové exhibici. O reakci publika, kterou sklídil, se i fenomenálním jazzovým muzikantům, pro které je potlesk na otevřené scéně běžnou praxí, může jen nechat zdát.

Celý set byl vynikajícím způsobem vygradovaný. Začátek patřil klidnějším a méně známým skladbám, což chvílemi způsobilo až rozpačitost v publiku a vlažnější ohlas, ale s tím, jak se začaly objevovat známější písně (pokud se tedy toto slovo u skladeb, které spíš připomínají výtvarnickovu práci při koláži, vůbec dá použít), nadšení rostlo a ohlas se stupňoval. Ke konci už po každém dalším bodu programu vždy zavládlo v sále naprosté nadšení, které nemělo v případě některých jedinců daleko k hysterii.

Koncert CocoRosie znamenal naprosto výjimečný zážitek - a to nejspíš jak pro skalní příznivce, tak pro zcela nezavázané, které přitáhla šuška. Protože i takových zde nebylo málo. Ze všeho nejvíc to celé připomínalo hrátky přerostlých dětí, které si plní dávné sny a dohánějí to, co jejich rodiče před lety zanedbali. A jen tak mimochodem, jakoby neplánovaně je součástí toho všeho i neuvěřitelně otevřená, nápaditá, objevná a především inspirující hudba. Obě sestry v pozdější části vystoupení každý další pozitivní ohlas publika vyloženě viditelně rozradostnil a přiváděl k mile infantilním reakcím.

Po asi devadesáti minutách a prvním přidavku skupina s nadšením opustila pódium a v sále se rozsvítilo. U naprosté většiny koncertů toto znamená definitivní konec - pokud jsou plánovány i další přidavky, zůstává obvykle zhasnuto. Tentokrát se ale většina obecenstva prostě ze sálu odmítla hnout a neustávala ve vyvolávání svých miláčků. A ti se po delší době skutečně objevili a ještě znovu zahráli - i taková maličkost dokresluje, o jak výjimečnou událost šlo. Hovořit v souvislosti s koncerty o "svátku" je to nejnemožnější klišé, jaké si lze představit, ale tady by bylo na místě. Vlastně jsem býval mohl napsat jen "Byl to naprosto fenomenální koncert" a bylo by řečeno vše.

Foto: Tomáš Nosil

URL| http://www.tyden.cz/rubriky/kultura/hudba/cocorosie-opet-uhranuly-prahu-svyymi-divnopisnemi_176385.html